

174. Lilla Väna sent och tida

1. Lilla Väna sent och tida
satt invid sjöaflod
och utåt havet vida
hon såg med sorgset mod,
där vännen huld på stranden
från henne avsked tog,
när bort till fjärran landen
den unge sjöman drog

2. Var ej nyss, men längesedan
han for ifrån sin mö
Den sjunde våren redan
kom tranan över sjö
Men han kom aldrig åter
Vem kan väl undra då,
om lilla Väna gråter
och sorgsen sjunger så:

3. »Mina tårar hava runnit,
tills källan torkat ut
Mitt ljus det är nedbrunnet,
min glädje all är slut
Du var min sol, den klara,
ack, nu har den gått ner!
Hur skulle glad jag vara?
Det dagas aldrig mer.»

*/Ord av A. A. Afzelius. Ur Sv. Eduard, "200
Gamla kända visor", nr 174/*